

1. Tvá, Pa-ne, lá - ska nám sí - lu dá - vá,
 je ja - ko cí - še vo - dy stu - de - né.
 Má sí - lu tě - šit smut - nou du - ši
 a zvednout tě - lo ze - mde - né.

2. Tvá milost, Pane, je nekonečná, / své odpuštění nám všem
 dáváš zas! / Tvým darem je i milý úsměv / těch, kteří žijí
 vedle nás.

3. Ve víře dáváš nám poznat, Pane, / že nejsme sami – s námi
 přebýváš. / Svým pokojem a požehnáním / bohatým činíš
 život náš.

4. Tvé svaté slovo nás moudře vede / a učí cestě, po níž třeba
 jít. / Jen odvahu mít spolehnout se / a podle tvého slova žít.

5. Co jen je člověk, čím zasloužil si, / že, Pane, ty jsi na něj
 pamětliv? / Pochopit nelze, snad jen žasnout! / Dík budu
 vzdávat, co jsem živ.